

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci

žalobce: **Mgr. Ivan K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátkou Mgr. Alenou Řeňovskou
sídlem Revoluční 763/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
IČO 69797111,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o 884 568,50 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 12. 2020, č. j. 31 C 156/2018-361,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně napadený ve výroku I. do částky 288 001 Kč s úrokem z prodlení 9 % ročně z této částky od 27. 7. 2018 do zaplacení se v tomto rozsahu **potvrzuje**.
- II. Ve výroku II. se rozsudek soudu I. stupně **mění** jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 40 002 Kč s úrokem z prodlení 9 % ročně z této částky od 27. 7. 2018 do zaplacení, to vše do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak se ohledně zbývajících částky 556 565,50 Kč s úrokem z prodlení 9 % ročně z této částky od 27. 7. 2018 do zaplacení v tomto výroku **potvrzuje**.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 169 422 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky Mgr. Aleny Řeňovské.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 296 913 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně z této částky od 27. 7. 2018 do zaplacení spolu s kapitalizovaným úrokem z prodlení z částky 660 327,50 Kč od 27. 7. 2018 do 21. 9. 2018 ve výši 9 118 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (ad I.), žalobu zamítl ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku 596 567,50 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 27. 7. 2018 do zaplacení (ad II.) a žalovaného zavázal k povinnosti zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 140 585 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (ad III.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal původně zaplacení částky 1 553 808 Kč s příslušenstvím sestávající z náhrady majetkové újmy ve výši 663 806 Kč v podobě obhajného, nákladů na znalecký posudek ve výši 40 002 Kč a náhrad nemajetkové újmy ve výši 850 000 Kč z titulu nezákonně vedeného trestního stíhání proti němu.
2. Soud I. stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména z listinných důkazů, vzal za zjištěné, že proti žalobci bylo vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 T 8/2014 trestní stíhání, které bylo zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání z 26. 3. 2013 pro trestný čin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 alinea druhá, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 a odst. 3 trestního zákoníku spáchanými ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Pro tyto trestné činy byla podána obžaloba k Městskému soudu v Praze dne 17. 6. 2014, výsledně byl žalobce po sérii hlavních líčení zproštěn obžaloby rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2016, sp. zn. 10 T 8/2014, podle § 226 písm. b) trestního řádu s odůvodněním, že skutek uvedený v žalobě nebyl ve vztahu k žalobci trestným činem. Rozhodnutí nabylo úči žalobci právní moci dne 3. 8. 2017.
3. Žalovaný v průběhu řízení požadavek žalobce částečně uspokojil a žalobce vzal podáním ze dne 3. 12. 2018 žalobu zpět ohledně částky 660 327,50 Kč sestávající z částky 608 327,50 Kč z titulu náhrady škody – obhajného a z částky 52 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy s tím, že tato suma mu byla žalovaným zaplacená dne 21. 9. 2018. Soud I. stupně svým usnesením z 26. 3. 2019, č. j. 31 C 156/2018-238, řízení v tomto rozsahu zastavil, usnesení nabylo právní moci dne 13. 4. 2019. Mezi účastníky bylo dále nesporné, že žalobce u žalovaného své nároky předběžně uplatnil dne 26. 1. 2018, žalovaný je vyřídil stanoviskem ze 14. 9. 2018.
4. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle § 5 písm. a), b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a 2, § 26, § 31a odst. 1 a § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen OdpŠk). Uzavřel, že je dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí, kdy žalobce byl nezákonně trestně stíhán pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly shora uvedené trestné činy. Za tuto škodu odpovídá žalovaný. K tomu prvostupňový soud odkázal zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, jehož závěry odcitoval. Zmínil dále rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, jehož právní závěry rovněž odcitoval.
5. Soud I. stupně pod bodem 14. a 15. odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal jednotlivé úkony trestního řízení, které obhájce žalobce vykonal a odvolací soud v tomto směru v podrobnostech plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Za jednotlivé úkony přiznal odměnu ve výši 2 300 Kč, respektive 1 150 Kč v případě polovičního úkonu, ke každému úkonu dále přiznal náhradu režijního paušálu ve výši 300 Kč, zohlednil též přestávky v podobě náhrady za ztrátu času v průběhu hlavního líčení – každá započatá půlhodina po 100 Kč. K tomu uvedl, že žalobce sice za přerušování hlavního líčení účtoval tento čas tak, jako kdyby mu byla poskytnuta právní služba, tedy požadoval odměnu za tento čas jako za úkon právní služby, avšak s ohledem na skutečnost, že přerušování mezi jednotlivými úkony jsou zákonem předvídaná a zákonem upravena, soud I. stupně nepřistoupil na tvrzení žalobce v tom směru, aby tyto přestávky byly zahrnuty do délky jednotlivých úkonů. Na obhajném přiznal žalobci celkem dalších 9 396 Kč, důvody toho v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil.

6. K požadavku žalobce na náhradu druhé části nároku majetkové újmy ve výši 40 002 Kč představující náklady na zpracování znaleckého posudku společnosti Expert Group s.r.o. soud I. stupně uvedl, že částka 40 002 Kč, která představuje poměrnou část celkových nákladů na zpracování znaleckého posudku, která na žalobce připadla podle vzájemné dohody s ostatními obžalovanými, nepředstavuje škodu, za kterou by žalovaný odpovídal. Žalobce byl zproštěn obžaloby rozsudkem Městského soudu z 8. 9. 2016 a z jeho odůvodnění se podává, že závěry znaleckého posudku společnosti Expert Group s.r.o. trestní soud nepoužil, neboť této společnosti bylo zadáno zpracování znaleckého posudku z oboru ekonomika a kybernetika, ačkoliv společnost měla znalecké oprávnění pouze k výkonu znalecké činnosti v oboru ekonomiky.
7. K požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 850 000 Kč soud I. stupně uvedl, že tento nárok je co do základu důvodný. Odkázal na shora uvedený rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, v němž jsou vymezena kritéria významná z hlediska vzniku a intenzity nemajetkové újmy způsobené žalobci nezákonným trestním stíháním, a to za a) délka trestního stíhání, b) povaha trestní věci, c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a za d) okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo. Objektivní prvky trestního stíhání byly mezi účastníky nesporné. Trestní stíhání žalobce trvalo od 26. 3. 2013 do 3. 8. 2017, celkem tedy 4 roky a 4 měsíce. K námitce žalobce, že i délka předmětného řízení byla nepřiměřená, prvostupňový soud poznamenal, že nárok na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku trestního stíhání žalobce neuplatnil. Nemajetková újma však vznikne bez ohledu na to, zda trestní stíhání trvalo dobu přiměřeně dlouhou či nikoliv. K povaze trestní věci soud I. stupně uvedl, že žalobce byl stíhán pro závažné zločiny, sazba odnětí svobody se pohybovala od dvou do osmi let, uvedené zločiny byly vnímány veřejností s ohledem na rozsah tvrzené škody negativně a jejich spáchání je spojeno s morálním odsouzením pachatele. K okolnostem, za nichž došlo ke vzniku nemajetkové újmy na straně žalobce, soud I. stupně konstatoval, že žalobce byl politicky činnou osobou, od roku 2006 vykonával funkci starosty xxx xxx xxx (xxx), v listopadu 2010 se stal náměstkem xxx xxx xxx, jímž byl až do května 2013, poté se vrátil do funkce starosty xxx xxx xxx. Ze zápisu z ustavujícího zasedání zastupitelstva xxx xxx xxx z 29. 11. 2006 a 20. 11. 2014 soud I. stupně zjistil, že žalobce byl opětovně zvolen uvolněným starostou xxx xxx xxx. Žalobce tak lze označit jako osobu veřejně činnou.
8. Příklad žalobce byl opakovaně mnohonásobně medializován. K tomu soud I. stupně odkázal na výpověď žalobce, jeho manželky a dcery, v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 20. popsal jednotlivé případy medializace dané trestní věci, dále provedl důkaz videozáznamy označených na flashdisku jako číslo 5 a dále číslo 9, dále videa, z nichž zjistil, že v kauze Opencard bylo obviněno celkem 10 osob – představitelů hlavního města Prahy - s tím, že měli zvýhodnit firmu H. a město měly připravit o desítky milionů korun. Soud I. stupně vyšel z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, z něhož citoval. Uzavřel, že veřejnost byla o trestním stíhání obviněných radních uvědoměna velice rychle, řádově několik minut poté, co obviněným byla předána usnesení o zahájení trestního stíhání, v případě žalobce dokonce ještě před obdržáním tohoto usnesení, jak je zřejmé z výpovědi. Přestože orgány činné v trestním řízení neporušily žádný právní předpis, tak pokud usnesení o zahájení trestního stíhání předávaly při zasedání rady hlavního města Prahy, je nepochybné, že takovýto postup k medializaci věci přispěl. Z provedeného dokazování dále vyplynulo, že kvůli postupu policie a státní zástupkyně v trestním řízení byla usnesením Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky č. 182 z 20. 3. 2014 ustanovena Parlamentní vyšetřovací komise, jejímž úkolem bylo prověření způsobu vyšetření kauzy Opencard. Ze soudem uváděných článků dále byly prokázány další okolnosti vzniku nemajetkové újmy, když z článků označených jménem státní zástupkyně M. a soudce S. bylo prokázáno, že na státní zástupkyni bylo podáno trestní oznámení pro zneužití pravomoci úředního činitele a na soudce kárná žaloba z důvodu dezinterpretace důkazů a nerespektování názoru nadřízeného soudu. Z usnesení Vrchního soudu vyplynulo, že věc byla po opětovném zrušení rozhodnutí přikázána

k projednání a rozhodnutí jinému senátu. Všechny tyto okolnosti trestní stíhání žalobce byly sto zväšit újmu, která žalobci vznikla. Navíc v několika člancích byla též zachycena fotografie žalobce, tedy bylo ho možno lehce identifikovat.

9. K dopadům do osobnostní sféry žalobce soud I. stupně uvedl, že tyto jsou dány subjektivními pocity žalobce, frustrací, stresem, nejistotou, rovněž tak žalobci vznikla újma, která je objektivizované povahy, představovaná zásahem do osobnostních práv žalobce tedy zejména práv vyčtených v článku 10. Listiny základních práv a svobod – práva na ochranu soukromého a rodinného života, na zachování dobré pověsti a osobní cti. V důsledku medializace věci byl žalobce dehonestován ve svém sociálním okolí, zejména v xxx, kde se o rodině žalobce hovořilo jako o mafii K. K tomu prvostupňový soud odkázal na výpověď žalobce a jeho dcer, souseda i bývalých a současných kolegů.
10. Ohledně formy a výše zvoleného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samostatným trestním stíháním soud I. stupně uzavřel, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání není dostačující satisfakcí. K tomu odkázal na shora citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011. Za odpovídající satisfakci pak považoval částku 339 517 Kč odpovídající zhruba částce 6 500 Kč na měsíc trestního stíhání. Od této sumy odečetl 52 000 Kč, představující náhradu nemajetkové újmy poskytnuté žalobci žalovaným mimosoudně. Soud I. stupně v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu z 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 vyzval žalobce k předložení srovnávací judikatury. V návaznosti nato pak rozebral případy projednávané tímž prvostupňovým soudem pod sp. zn. 10 C 93/2014, 14 C 13/2011, dále pak případ projednávaný v řízení sp. zn. 29 C 207/2017, 27 C 6/2016 a 28 C 281/2016. Porovnáním těchto případů pak dospěl k výši náhrady nemajetkové újmy 339 517 Kč, od toho odečetl částku 52 000 Kč, kterou mu žalovaný vyplatil z tohoto titulu mimosoudně, tedy zbývá částka 287 517 Kč, k tomu připočetl ještě přiznané obhajné 9 396 Kč, celkem tedy žalobci podle soudu náleží dalších 296 913 Kč.
11. K částce 296 213 Kč žalobci přiznal též úrok z prodlení ve výši 9 % ročně od 27. 7. 2018 podle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kdy se žalovaný dostal do prodlení po uplynutí šestiměsíční lhůty od předběžného uplatnění nároku u žalovaného. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 25 Cdo 2060/2001. V části, v níž bylo řízení zastaveno pro plnění žalovaného po podání žaloby, přiznal úrok z prodlení do dne zaplacení částky žalovaným, tedy do 21. 9. 2018.
12. Výrok o nákladech řízení odůvodnil § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 146 odst. 2 o. s. ř. Vyšel z toho, že žalobce byl úspěšný ohledně nároku na náhradu škody ve výši 617 724 Kč, když částku 608 327,50 Kč žalovaný uhradil po podání žaloby a uplynutí šestiměsíční stanovené lhůty k předběžnému projednání nároku, soud dále žalobci přiznal nárok ve výši 9 396 Kč, dále byl žalobce úspěšný ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích za nezákonné trestní stíhání, když žalovaný po podání žaloby přiznal žalobci 52 000 Kč a soud dalších 287 517 Kč. Soud vyšel z toho, že tarifní hodnota u nároku na náhradu nemajetkové újmy činí 50 000 Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu, určil součet tarifních hodnot podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu a při určení úspěchu a neúspěchu účastníka zohlednil poměr tarifních hodnot takto uplatněných nároků (usnesení Nejvyššího soudu z 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015). Tarifní hodnotu celkem představuje částka 753 808 Kč (703 808 Kč + 50 000 Kč), žalobce byl úspěšný v rozsahu 89 %, žalovaný do 11 %, žalobci proto náleží náhrada nákladů řízení v rozsahu 78 %. Náklady řízení prvostupňový soud podrobně vyčíslil pod bodem 35. odůvodnění svého rozhodnutí celkovou částkou 180 237 Kč, z níž žalobci náleží poměrná náhrada ve výši 78 %, tedy 140 585 Kč.
13. Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

14. Žalobce své blanketní odvolání doplnil podáním ze dne 3. 6. 2021. Odvolání směřovalo do výroku II. rozsudku soudu I. stupně a žalobce v něm uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. a) až g) o. s. ř. Namítl, že přiznané zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním je nedostatečné a soudu I. stupně tak vytkl formalistický přístup a nezohlednění všech rozhodných skutečností. Požadavek prvostupňového soudu, aby žalobce provedl srovnání svými případy odškodňování, je v praxi neuskutečnitelný, neboť není zveřejňován kompletní přehled o výši zadostiučinění vyplaceného v jednotlivých případech z titulu náhrady nemajetkové újmy, ať již soudně či mimosoudně. Rozsudky jsou navíc anonymizované. Žalobce zopakoval kritéria, podle nichž se výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu určí, poukázal na to, že doložil rozhodnutí Městského soudu v Praze z 1. 11. 2017, č. j. 69 Co 302/2016, v němž výše zadostiučinění dosáhla částky 875 000 Kč. Šlo o obdobný případ jako u žalobce – poškozený byl osobou veřejně známou a politicky činnou. Žalobcův případ byl medializován a bulvarizován a měl fatální dopad na jeho soukromý a pracovní život. Žalobce dále poukázal na případ místostarostky obce xxx na xxx projednávaný u soudu I. stupně pod sp. zn. 14 C 13/2011 a pod sp. zn. 20 Co 104/2012 u Městského soudu v Praze. Akcentoval, že trestní stíhání je obrovským zásahem do života každého jednotlivce, tím spíše za situace, kdy se tento žádného trestního jednání nedopustil. Zmínil okolnosti svého trestního stíhání, které trvalo dlouho, 4 roky a 4 měsíce, negativně ovlivnilo rodinný, společenský a profesní život žalobce. Žalobce poukázal na medializaci celého případu a jeho bulvarizaci, a to i s přispěním orgánů činných v trestním řízení. Rozsudku soudu I. stupně vytkl též nepřezkoumatelnost v té jeho části, v níž soud srovnává žalobcův případ s rozsudky, které nejsou veřejně dostupné a nejsou ani součástí spisu. Nesouhlasil proto s porovnáním tak, jak ho soud I. stupně provedl. Namítl nedostatečné zdůvodnění toho, proč soud považuje nemajetkovou újmu žalobce menší či větší než v případech užitých ke srovnání nebo naopak obdobnou a srovnatelnou. Z rozsudku není zřejmé, jakou konkrétní úvahou se soud při svém rozhodování řídil a není ani objektivně možné ověřit podklady, z nichž vycházel, neboť tyto nejsou součástí spisu. Soud správně uznal, že na medializaci mělo podstatný vliv jednání a postup orgánů činných v trestním řízení, z odůvodnění napadeného rozsudku však není zřejmé, v jaké míře se tato skutečnost podílela na výši přiznaného zadostiučinění. Podle žalobce by rozhodnutí mělo na žalovaného působit i preventivně-sankčně, kdy přisouzená částka v daném případě preventivně sankční funkci neplní. K tomu žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 2844/14 a II. ÚS 2149/17. Znovu zmínil okolnosti svého trestního stíhání, zejména akcentoval, že byl osobou veřejně známou a poukázal na praxi orgánů činných v trestním řízení, která se v minulých letech rozmohla, kdy tyto orgány s mediálními humbuki provádějí různé úkony trestního řízení jako v případě žalobce předávaná usnesení o zahájení trestního stíhání a podobně.
15. Žalobce nesouhlasil ani s výší nákladů u obhajoby, jak ji soud I. stupně určil. V odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 14. sice podrobně rozebral, kolik úkonů právní služby jeho obhájkyň vykonala, téměř vždy však přiznal úkonů méně, než žalobce požadoval. I v tomto případě soud postupoval příliš formalisticky a nedostatečně zohlednil rozsah a náročnost celého trestního řízení. Poukázal na to, že v rámci trestního řízení proběhly desítky jednacích dní hlavního líčení, často celodenních, trestní řízení bylo podle žalobce náročně nejenom po psychické stránce ale rovněž po stránce právní, v průběhu hlavních líčení byly přestávky, kdy si žalobce u své obhájkyň vyžádal během přestávek mezi hlavními líčeními poradu a obhájkyň musela žalobci vysvětlovat vše potřebné a navrhopvat další postup. Žalobce si neumí představit, že by tyto přestávky ke konzultacím ve věci nevyužil a obhájkyň je následně žalobci vyúčtovala jako souvislý celek se samotným hlavním líčením jak odpovídalo předchozí dohodě žalobce a obhájkyň. Žalobce znovu připomněl, že odměnu obhájkyň ve výši, v jaké ji požaduje nahradit, skutečně zaplatil, což v řízení bylo prokázáno. Škoda v této výši mu proto vznikla.
16. Soud I. stupně rovněž pochybil, když žalobci nepřiznal nárok na náhradu škody spočívající v nákladech na zpracování znaleckého posudku u společnosti Expert Group s.r.o. ve výši

40 002 Kč. Tato částka představovala poměrnou část celkových nákladů na zpracování znaleckého posudku, která na žalobce připadla podle vzájemné dohody se všemi obžalovanými. Znalecký posudek byl předkládán ve prospěch všech obžalovaných a náklady s ním spojené v dané procesní situaci se jeví jako účelné a způsobilé přispět k odstranění závadného stavu. Ve věci se provádělo rozsáhlé znalecké dokazování, několik dní byly vyslýcháni zpracovatelé znaleckých posudků. Obsah a kvalitu těchto posudků včetně dodatků žalobce sledoval v reálném čase a je logické, že v dané situaci neviděl jinou cestu k jejich vyvrácení. Tyto náklady v trestním řízení tedy žalobce vynaložil účelně za účelem své obhajoby, když je nutno zohlednit též to, že žalobce si nemůže být jist, k jakým důkazům soud přihlédně, či nikoliv a jak je bude hodnotit a jaký závěr z nich učiní. Nebyť nezákonného trestního stíhání, tak by žalobci tyto náklady vůbec nevznikly.

17. Žalobce závěrem žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku II. změnil tak, že žalobě vyhoví v plném rozsahu a žalobci přizná částku 596 567,50 Kč s příslušenstvím.
18. Odvolání žalovaného směřovalo do výroku I. ohledně částky 287 959 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně od 27. 7. 2018 do zaplacení a do výroku III. v celém jeho rozsahu. K tomu doplnil, že odvolání nepodává do částky 8 954 Kč s úrokem z prodlení 9 % ročně od 27. 7. 2018 do zaplacení a co do kapitalizovaného úroku z prodlení z částky 660 327,50 Kč za období od 27. 7. 2018 do 21. 9. 2018 v částce 9 118 Kč. Žalovaný uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o. s. ř.
19. K náhradě na náhradu škody – obhajněm - uvedl, že jeho odvolání směřuje do výroku I., kterým bylo přiznáno obhajně 442 Kč s úrokem z prodlení 9 % ročně z této částky od 27. 7. 2018 do zaplacení spočívající v náhradě části nákladů na obhajobu žalobce jakožto obviněného a poté i obžalovaného v rámci trestního stíhání jeho osoby a dále odvolání směřuje v rozsahu zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí v částce 287 517 Kč s úrokem z prodlení 9 % ročně od 27. 7. 2018 do zaplacení.
20. Ohledně obhajně v částce 442 Kč s příslušenstvím poukázal na to, že toto bylo nesprávně spočteno, pokud jde o hlavní líčení konané dne 1. 9. 2015 a 22. 8. 2016. V případě hlavního líčení dne 1. 9. 2015 žalobce přisvědčil závěru soudu I. stupně o tom, že hlavní líčení je třeba vypořádat jako 4 vykonané úkony právní služby a 4 režijní paušály navýšené o náhradu za daň z přidané hodnoty, když čistý čas úkonu činí 6 hodin a 19 minut, podle žalovaného ovšem je nesprávný závěr soudu I. stupně o tom, že by žalobci měla náležet jakákoliv náhrada za promeškaný čas při přerušení a tím související náhrada za daň z přidané hodnoty, protože uskutečněná přestávka byla již v celém rozsahu vypořádána v rámci odměny za vykonané úkony právní služby. Hlavní líčení započalo v 9.00 hodin, žalobci náleží obhajně – odměna za 4 úkony právní služby, tím se pokrývá čas do 17.00 hodin, ačkoliv hlavní líčení skončilo již v 15.56 hodin. K tomu žalobce odkázal na § 14 odst. 4 advokátního tarifu a dovodil, že žalobci by měla být přiznána mimo jiné náhrada za promeškaný čas v rozsahu 2 započatých půlhodin a náhrada za DPH v souhrnné výši 242 Kč. Obdobně v případě hlavního líčení dne 22. 8. 2016 činí čistý čas úkonu 5 hodin a 6 minut, což představuje odměnu za 3 úkony, 3 režijní paušály a náhradu za DPH, žalobci by neměla být přiznána náhrada za promeškaný čas za další 2 započaté půlhodiny a související náhrada za daň z přidané hodnoty, když pokud hlavní líčení začalo v 9.00 hodin, pokrývá se tím doba do 15.00 hodin. Hlavní líčení sice skončilo až v 16.19 hodin, v průběhu dne se však konaly přestávky v souhrnném rozsahu 133 minut a doba přestávek v rozsahu 54 minut je pokryta náhradou za 3 vykonané úkony právní služby protože čistý čas úkonu byl 5 hodin a 6 minut, avšak odměna za úkony pokrývá 6 hodin. Jako náhradu za promeškaný čas tak lze vypořádat pouze zbývající rozsah přestávek v délce 79 minut, což představuje 3 započaté půlhodiny a s tím související náhrada za daň z přidané hodnoty. Částka 242 Kč přiznaná jako obhajně za toto hlavní líčení tedy byla přiznána nesprávně.

21. Soud I. stupně pochybil i v určení výše náhrady nemajetkové újmy v částce 287 517 Kč. Žalovaný shodně s žalobcem zmínil okolnosti, podle nichž se výše nemajetkové újmy určuje. Soudu I. stupně vytkl nedostatečná zjištění, pokud jde o zkoumání dopadu do osobnostní sféry žalobce, když není zřejmé, v jakém rozsahu toto soud I. stupně považoval za prokázané, tedy není zřejmé, co spadá pod učiněná skutková zjištění a co má již představovat závěr o skutkovém stavu. Žalovaný připouští dopad v podobě úzkostných stavů a obav o budoucnost, avšak ohledně jejich dopadu buď žádná skutková zjištění učiněna nebyla, nebo to, co bylo soudem I. stupně v odůvodnění rozsudku uvedeno, není možno v tomto řízení zohlednit. Soudem popsany zásah trestního stíhání do rodinného soukromého a pracovního života žalobce se dostává do vnitřního rozporu s dalším konstatováním o tom, kdy soud uvádí, že rodina žalobci poskytovala po celou dobu trestního stíhání podporu.
22. Žalovaný zásadně nesouhlasil s tím, že k tíži státu soud I. stupně přiznal medializaci případu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, z něhož obsáhle citoval a dovedil, že mediální výstupy v různých formách sice dost možná hraničily s porušením zásady nevinu, avšak v tomto případě je třeba, aby se žalobce domáhal svých práv vůči těmto subjektům popřípadě osobám, v každém případě ovšem toto nelze klást k tíži žalovanému, neboť zde není dána příčinná souvislost. Podle názoru žalovaného z provedeného dokazování totiž nevyplývalo, že by se orgány činné v trestním řízení, respektive jejich zástupci, ve svých vyjádřeních dopouštěli excesů, které by bylo možno jako kritérium medializace v rámci stanovení přiměřeného zadostiučinění zohlednit.
23. Soud I. stupně nesprávně vyhodnotil i to, jakým způsobem zasáhlo trestní stíhání do působení žalobce jako politicky činné osoby. Lze připustit, že žalobce takovouto osobou byl, z odůvodnění rozsudku ovšem nelze zjistit, z čeho soud vzal za prokázané, že na pracovišti žalobce, jeho bývalém pracovišti a obecně na území městské části xxx xxx došlo ke zhoršení pověsti žalobce v důsledku trestního stíhání jeho osoby. K tomu žalovaný uvedl, že tento závěr nekoresponduje s tím, že existoval i početně nezanedbatelný okruh lidí, kteří osobu žalobce podporovali, trestní stíhání považovali za nedůvodné a věřili v nevinu žalobce. Žalovaný zmínil, že v době trestního stíhání v roce 2014 se konaly volby do zastupitelstev obcí, v nichž žalobce kandidoval ve volebním obvodu xxx xxx, přičemž získal nejvyšší počet preferenčních hlasů a následně se stal i starostou této městské části.
24. Podle žalovaného soudem I. stupně srovnávané případy nejsou zcela srovnatelné. Soud I. stupně využil pro srovnání rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 vydaný v řízení sp. zn. 31 C 45/2016 a rozsudek téhož soudu vydaný v řízení sp. zn. 31 C 389/2014, které ovšem použitelné rovněž nejsou.
25. Soud I. stupně pochybil i v nákladovém výroku, když nezohlednil to, že se v průběhu řízení měnila hodnota sporu. Původní hodnota 753 808 Kč platila pouze do částečného zpětvzetí žaloby, částečné zpětvzetí žaloby představuje úkon s tarifní hodnotou 658 327,50 Kč, čemuž odpovídá odměna 10 980 Kč za úkon, při dalších úkonech právní služby (po částečném zpětvzetí žaloby) mělo být vycházeno z tarifní hodnoty 145 480 Kč, odměna za jeden úkon tak měla činit 6 940 Kč a půl úkon 3 470 Kč.
26. Pokud soud I. stupně při řešení otázky náhrady nákladů řízení vycházel z § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 146 odst. 2 o. s. ř., a dovedil, že žalobci přísluší náhrada nákladů řízení v rozsahu 78 %, tak postupoval přepjatě formalisticky a opomenul aplikaci i dalších právních norem, které by vyjadřovaly specifika této právní věci. V počáteční fázi sporu – příprava a převzetí zastoupení, sepsal žaloby a sepsal částečného zpětvzetí žaloby - je tento postup správný, ovšem poté po 3. 12. 2018 již činil předmět sporu pouze tarifní hodnotu 145 480 Kč a co do takto stanovené tarifní hodnoty sporu činil úspěch žalobce 59 396 Kč, úspěch žalovaného 86 084 Kč, čemuž odpovídá úspěch

žalobce v rozsahu 41 % a úspěch žalovaného 59 %, což soud I. stupně nezohlednil. Namístež byl například postup podle § 150 o. s. ř., a pokud prvostupňový soud tak neučinil, postupoval podle názoru žalovaného „slepě“ bez ohledu na konkrétní okolnosti sporu. K tomu žalovaný odkázal na rozhodovací praxi Ústavního soudu ČR – například nález sp. zn. I. ÚS 1135/14, a IV. ÚS 2215/14, Pl. ÚS 21/96 a Pl. ÚS 19/98. Žalovaný připustil, že se mu nepodařilo nalézt případ, který by byl co do otázky náhrady nákladů řízení skutkově podobný, poukázal však na související judikaturu Ústavního soudu ČR – nález ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3375/17 nebo Nejvyššího soudu – rozhodnutí ze dne 31. 5. 1967, sp. zn. 6 Cz 74/67, která poskytují vodítka k tomu, aby soudy v případech, kdy dochází k částečnému zpětvzetí žaloby, braly tuto skutečnost v potaz.

27. Závěrem žalovaný žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. ohledně částky 442 Kč s příslušenstvím změnil tak, že se žaloba zamítá a ve zbývajících částech aby ho zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
28. Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného poukázal na své odvolání a k vyhovující části rozsudku odkázal na správná skutková zjištění soudu I. stupně a jeho správné právní posouzení. K nákladům obhajoby uvedl, že soud je vázán pouze ustanovením zákonného právního předpisu a nikoliv podzákonného právního předpisu, nic mu tedy v daném případě nebránilo se od advokátního tarifu odchýlit a žalobci přiznat to, co skutečně zaplatil, což bylo v řízení prokázáno. Tato částka představuje skutečnou škodu žalobce. Pokud žalovaný namítá, že přiznaná částka zadostiučinění by měla být mnohem menší, tak žalobce s tímto souhlasí toliko v tom, že odůvodnění soudu je v tomto směru nedostačující, obecné a příliš formalistické. Podle žalobce ovšem odškodnění mělo být naopak podstatně vyšší. K tomu žalobce poukázal na to, jak trestní stíhání zasáhlo do jeho osobností sféry, popsal svoji činnost ve veřejných funkcích – k tomu v podstatě zopakoval to, co již uvedl v řízení před soudem I. stupně. Nesouhlasil dále s tvrzením žalovaného o tom, že vysokou medializací trestní věci v daném případě nelze žalovanému přičítat k tíži. Uvedl, že kauza byla značně medializována na celostátní úrovni, byla publikována v nejčtenějších denících, navíc celá kauza Opencard byla obestřena různými skandály ze stran orgánů činných v trestních řízeních či justice. Žalobci nemůže být přičítáno k tíži to, že určitý okruh lidí se držel zásady presumpce nevinny. Uvedl dále, že žalovaný opakovaně využívá své prospěchy to, že žalobce vyhrál komunální volby, ačkoliv byl trestně stíhán. To, jak volby dopadnou, ovšem žalobce nemohl do poslední chvíle tušit.
29. Ohledně srovnávací rozhodovací praxe žalobce odkázal na své odvolání, poukázal na to, že rozsudky poskytované na základě žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. jsou v anonymizované podobě, kdy je v nich začerněna i přisouzená částka. Je obtížné vyhledat případ, který by byl s případem žalobce srovnatelný. K nákladům řízení uvedl, že byl v řízení úspěšný zcela ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy. Není mu zřejmá úvaha žalovaného o tom, že po částečném zpětvzetí žaloby v důsledku plnění by měla být tarifní hodnota určena částkou 145 480 Kč. Tato by měla být stanovena buď součtem přisouzené částky náhrady nemajetkové újmy a částky požadované náhrady škody, nebo s ohledem na aktuální praxi soudu by měla být stanovena pro každý nárok zvlášť. Žalobce odkázal na svůj odvolací návrh uplatněný v odvolání.
30. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce rovněž odkázal na své odvolání a dokumentaci v něm uvedenou. Nesouhlasil s argumentací žalobce o tom, že při určení náhrady škody na obhajobu má být zohledněno to, co poškozený skutečně zaplatil a nikoliv to, jak obhajoba je určeno podle příslušných ustanovení advokátního tarifu. Přisvědčil závěru soudu I. stupně ohledně posouzení nároku žalobce na náhradu škody v podobě nákladů na vypracování znaleckého posudku společností Expert Group s.r.o. Znalecký posudek byl jako důkaz v trestním řízení nezpůsobilý a náklady s ním vzniklé proto žalobci nenáleží.

31. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. v mezích podaných odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, důkazní řízení doplnil podle § 213 odst. 4 o. s. ř. za použití § 205a písm. f) o. s. ř. stanoviskem žalovaného ze dne 8. 4. 2021 ve věci žalatelky Ing. Evy V., č. j. MSP-2708/2020-ODSK. Po takto doplněném důkazním řízení shledal odvolání žalobce částečně opodstatněným, odvolání žalovaného naopak důvodné není.
32. Žalobce v blanketním odvolání uplatnil paušálně odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. a) až g) o. s. ř., ačkoliv z obsahu jeho odvolání je zřejmé, že soudu I. stupně vytyká nesprávně a neúplně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení; tedy namítá především odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Napadenému rozsudku vytyká též částečnou nepřezkoumatelnost v té části, v níž soud srovnává žalobcův případ s rozsudky, které nejsou veřejně dostupné. Tento odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. uplatňuje v podstatě se shodnou argumentací též žalovaný.
33. Odvolací soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku splňuje všechny náležitosti uvedené v § 157 odst. 2 o. s. ř., kdy soud I. stupně přesvědčivě vysvětlil, které důkazy provedl a jaká z nich učinil skutková zjištění, uvedl výsledný skutkový stav, který vzal za prokázaný a to, jak ho posoudil po stránce právní. Odůvodnění napadeného rozsudku je přesvědčivé, podrobné a vyčerpávající. Srovnávané případy při stanovení výše nemajetkové újmy v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně popsal zejména uvedením spisových značek a označením soudu, který je projednával, když současně uvedl podstatné znaky těchto případů tak, aby bylo možno srovnání provést. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. tak naplněn není.
34. Soud I. stupně správně dovodil a mezi účastníky ostatně není sporu ani o tom, že je dán odpovědností titul v podobě nezákonného rozhodnutí podle § 7 a následujících OdpŠk. Za toto rozhodnutí je třeba považovat usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 26. 3. 2013, kdy žalobce byl výsledně pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2016, sp. zn. 10 T 8/2014 obžaloby zproštěn podle § 226 písm. b) trestního řádu, právní moc rozsudku nastala ve vztahu k žalobci dne 3. 8. 2017.
35. Ohledně náhrady majetkové škody v podobě obhajného uvádí odvolací soud následující. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí pod body 14. a 15. podrobně popsal jednotlivé úkony právní služby, které obhájkyň žalobce v trestním řízení vykonala, správně vypočetl odměnu za každý z těchto úkonů, kdy v případě hlavního líčení zohlednil celkovou délku hlavního líčení a přestávky, které se do úkonů právní služby započítávají pouze tehdy, pokud jednání bylo přerušeno na dobu do 30 minut /§ 11 odst. 1 písm. g) a § 14 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu/. Je-li jednání přerušeno na dobu delší než 30 minut, včítá se doba přerušování do času promeškaného v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu – k tomu srovnej usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 3. 1997, sp. zn. 8 To 24/97, R 7/1998 Sbírky rozhodnutí trestních. Odvolací soud nesdílí názor žalobce o tom, že úkony spočívající v účasti obhájkyň žalobce na hlavním líčení by měly být honorovány tak, že přestávka v hlavním líčení je součástí úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu proto, že takto si to žalobce se svojí obhájkyň dohodl. Při určení sazby odměny za úkon právní služby je vždy třeba postupovat podle advokátního tarifu. Byť jde o podzákonný předpis, kdy soud je vázán toliko zákonem (k tomu srovnej článek 95 odst. 1 Ústavy ČR) tak je třeba uvést, že náhrada škody v podobě obhajného určena podle advokátního tarifu představuje skutečnou škodu, tedy účelně vynaložené náklady obhajoby v souvislosti s trestním stíháním. Pokud si žalobce se svojí obhájkyň dohodl jiný způsob určení této odměny, nelze k takovéto dohodě přihlížet. Tento názor ostatně zastává též ustálená soudní praxe, kdy za čas v době přestávky hlavního líčení náleží advokátu náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu v případě přestávky delší než 30 minut, a to 100 Kč za každou započatou

půlhodinu podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Jeli přestávka kratší než 30 minut, počítá se tento čas do úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Odvolací soud ovšem nesdílí ani názor žalovaného o tom, že v případě hlavních líčení dne 1. 9. 2015 a 22. 8. 2016 je třeba „vyplnit“ zbývající čas do 2 hodin účasti obhájkyne na hlavním líčení tak, že se do doby dvou hodin zahrne čas přestávky tak, aby podle žalovaného tento úkon byl podle žalovaného zřejmě určen skutečně účelně. Výpočet uplatněný žalovaným, který má za to, že obhajně za účast obhájkyne na hlavním líčení konaném dne 1. 9. 2015 mělo být určeno v částce o 242 Kč nižší (200 Kč + náhrada za DPH 21 %) a obdobně mělo být určeno obhajně ve stejné výši nižší v případě hlavního líčení konaného dne 22. 8. 2016, není správný, je v rozporu s ustanovením § 14 odst. 4 advokátního tarifu, které žalovaný nesprávně vykládá a v konečném důsledku i v rozporu s judikatorními závěry vyjádřenými Vrchním soudem v Praze ve shora citovaném R 7/1998. K tomu odvolací soud uvádí, že žalovaný k výzvě při odvolacím jednání upřesnil, že jeho odvolání do výroku I. ohledně obhajného směřuje do částky 484 Kč a nikoliv 442 Kč (242 Kč + 242 Kč), jak ve svém odvolání chybně uvádí.

36. Odvolací soud sdílí názor žalobce o tom, že za účelně vynaložené náklady obhajoby je třeba považovat též částku 40 002 Kč, kterou žalobce v trestním řízení vynaložil jako poměrnou část po dohodě s ostatními spolužalovanými na vypracování znaleckého posudku společností Expert Group s.r.o. Soud I. stupně neshledal příčinnou souvislost mezi takto vzniklou škodou a nezákonným rozhodnutím, když dovodil, že znalecký posudek výsledně nebyl v trestním řízení využit. K tomu odvolací soud uvádí, že obviněný – obžalovaný - v trestním řízení má právo hájit se všemi dostupnými prostředky, kdy podle § 33 odst. 1 věta druhá trestního řádu může mimo jiné uvádět okolnosti a důkazy sloužící k jeho obhajobě, činit návrhy a podávat žádosti a opravné prostředky. Žalobce využil ke své obhajobě znalecký posudek, který si nechal spolu s ostatními spoluobžalovanými v rámci daného trestního stíhání vypracovat. Nemohl předpokládat, že trestní soud výsledně tento znalecký posudek nevyužije, přičemž důvody tohoto postupu soudu jsou nerozhodné. Žalobci totiž nelze klást k tíži to, že soud vyhodnotil tento důkaz jako nezpůsobilý proto, že znalecký posudek byl vypracován v jiném oboru znalecké činnosti, než ve kterém znalecký ústav působil. Náklady na znalecký posudek je tak třeba podle přesvědčení odvolacího soudu rovněž posuzovat jako náklady vynaložené účelně v souvislosti s obhajobou žalobce v trestním řízení; jde tedy o náklady, které žalobce vynaložil účelně na zrušení nezákonného rozhodnutí; v tomto případě usnesení o zahájení trestního stíhání tak, jak předpokládá § 31 odst. 1 OdpŠk. K tomu odvolací soud uvádí, že jak bylo prokázáno v odvolacím řízení, žalovaný v případě jiné obžalované (poškozené) ve stejné trestní věci náklady na tento znalecký posudek poškozené jako účelně vynaložený náklad na odstranění nezákonného rozhodnutí přiznal, jak vyplývá z jeho stanoviska ze dne 8. 4. 2021, č. j. MSP-2708/2020-ODSK ve věci poškozené Ing. Evy V., - odvolací soud tak zde respektuje zásadu podobnosti případů podle § 13 o. z.
37. K požadavku na náhradu nemajetkové újmy odvolací soud uvádí, že soud I. stupně při určení výše nemajetkové újmy, která žalobci nepochybně náleží, respektoval všechna zákonná kritéria vymezená již ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu ČR.
38. Ustálená judikatura (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012) zformovala kritéria pro stanovení formy či výše zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Mezi tato kritéria patří povaha trestní věci, délka trestního stíhání a dopady tohoto stíhání do osobnostní sféry poškozeného. **Povahou trestní věci** pak rozumí zejména závažnost trestného činu kladeného poškozené osobě za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou tato osoba trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá, a souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se odráží v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě. **Délka trestního řízení** zohledňuje dobu, po kterou

zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. **Následky v osobnostní sféře poškozené osoby** zohledňují negativní dopady nezohledněné předchozími kritérii, tj. morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života a mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Nejvyšší soud pak dále dovodil, že u trestního stíhání, které neskončilo odsuzujícím rozsudkem, **nelze zadostiučinění odvozovat od určité částky za měsíc či rok trestního stíhání.**

39. Kromě shora uvedených kritérií je naopak třeba **přihlédnout také k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo**, zejména okolnostem vydání usnesení o zahájení trestního stíhání (např. okolnostem rozhodným pro závěr, zda bylo zahájeno důvodně či zda k zahájení svým postojem přispěl sám poškozený), okolnostem tomu předcházejícím, dále okolnostem provádějícím trestní stíhání a důvodům, pro něž došlo k zastavení trestního stíhání nebo zproštění obžaloby, a v neposlední řadě také **k chování poškozeného, kterým ke vzniku nemajetkové újmy přispěl.**
40. V konečném důsledku **musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích** (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) **shodují.** Jinak vyjádřeno, výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011). Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1891/2012). V souvislosti s výše předestřeným odvolací soud poukazuje na další judikaturní závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 – „*Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka.*“
41. Prvostupňový soud v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, vzal v úvahu délku trestního stíhání, povahu trestní věci, i okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo. Odvolací soud v tomto směru plně odkazuje na skutková zjištění soudu I. stupně, s nimiž bez výhrad souhlasí. K odvolací námitce žalovaného ohledně medializace shodně se soudem I. stupně uvádí, že medializaci celého případu je třeba

příčist žalovanému k tíži, neboť v průběhu trestního řízení docházelo k četným excesům ze strany orgánů činných v trestním řízení, které porušovaly princip presumpce neviny a ve svém důsledku tak zvyšovaly újmu, která žalobci jako poškozenému vznikla. Nelze přehlédnout samotný doslova teatrální způsob předání usnesení o zahájení trestního stíhání, k němuž došlo při zasedání zastupitelstva xxx xxx xxx, jehož byl žalobce členem. Usnesení bylo každému z obviněných předáno při tomto zasedání zvlášť a během několika minut nato se o této skutečnosti dozvěděla média, případ byl ihned zveřejněn, v případě nepřítomných členů zastupitelstva dokonce se tito o trestním stíhání dozvěděli ještě dříve, než jim usnesení bylo předáno. Je třeba zmínit též soudem I. stupně uváděný exces v podobě trestního stíhání státní zástupkyně M., kárného řízení soudce Alexandra S. za dezinpretaci důkazů a nerespektování závazného právního názoru nadřízeného soudu. Byť si odvolací soud je vědom toho, že medializace trestní věci v obecné rovině je důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení, nelze v tomto případě přehlédnout rozsah kauzy, která představovala kauzu celostátní tak, že byla předmětem zájmů celostátních médií, často byla zveřejňována palcovými titulky na prvních stranách, a to nejednou hanlivým či dehonestujícím způsobem tak, jak soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí popsal.

42. Soud I. stupně správně dovodil, že žalobce byl veřejně politicky činnou osobou a byť odvolací soud shodně se soudem I. stupně připouští, že trestní stíhání nepochybně mohlo mít i na tuto oblast života žalobce vliv, tak je třeba uvést, že jak soud I. stupně správně dovodil, žalobce byl opakovaně zvolen uvolněným starostou xxx xxx xxx, a to i v době probíhajícího trestního stíhání na základě výsledků komunálních voleb v roce 2014. K tomu odvolací soud poukazuje i na vysoký počet preferenčních hlasů, které žalobce získal jak v komunálních volbách v roce 2014 tak i po skončení trestního stíhání v roce 2018. Žalobci jistě nelze přičíst k tíži, že i přes rozsah trestního stíhání a jeho medializaci bylo nemálo osob, které mu věřily a zásadu presumpce neviny respektovaly, k tomu je však třeba dodat, že to, žalobce byl opakovaně zvolen zastupitelem a výsledně i starostou xxx xxx xxx, a to i v době trestního stíhání, jeho nemajetkovou újmu z hlediska dopadů do činnosti žalobce jako politicky angažované osoby zmenšuje.
43. Soud I. stupně správně zhodnotil též dopad trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, když uzavřel, že tento nepochybně byl dán již samotnou skutečností, že žalobce jako dosud bezúhonný byl trestně stíhán, rodina žalobce však žalobce „podržela“, manželka žalobci důvěřovala a důvěřovaly mu i dcery, žalobce měl podporu i mezi svými bývalými kolegy v učitelském sboru, sousedů v místě bydliště a podobně, jak bylo v řízení nesporně prokázáno.
44. Soud I. stupně v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu ČR (rozsudek ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 správně žalobce vyzval k předložení obdobných případů, a to za účelem postupu podle § 13 o. z. V odůvodnění svého rozhodnutí pak tyto případy podrobně popsal v podstatných znacích, vysvětlil, z jakého srovnání vycházel, když odvolací soud shodně se soudem I. stupně považuje za nejprůlehavější případ projednávaný v řízení před soudem I. stupně pod sp. zn. 29 C 207/2017. V tomto případě bylo poškozenému přiznáno odškodnění 7 000 Kč za měsíc trestního stíhání, poškozený byl ohrožen stejnou trestní sazbou v rozmezí 2 až 8 let pro trestný čin zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 a 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. v souběhu s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák.; tedy obdobné trestné činy s podobným morálním odsudkem veřejnosti, délka trestního stíhání byla obdobná – 5 let a 3 měsíce, - dopad do osobního, profesního, rodinného a společenského života poškozeného byl srovnatelný. Odvolací soud přisvědčuje oběma účastníkům v tom, že je značně obtížné vyhledat případ, který by byl zcela shodný; toto je ostatně prakticky nemožné, když každý případ je jiný a vykazuje i při sebevětší snaze přinejmenším některé rozdíly. Se zřetelem ke všem relevantním zákonným kritériím tak, jak jsou shora vymezena, však odvolací soud shodně se soudem I. stupně dovozuje, že náhrada nemajetkové újmy vzniklé žalobci ve výši 6 500 Kč za měsíc trvání trestního stíhání je adekvátní všem těmto okolnostem. Nejedná se o částku nepřiměřeně nízkou, jak žalobce namítá, ale ani o

nepřiměřeně vysokou, jak naopak dovozuje žalovaný. Výsledně stanovená výše náhrady nemajetkové újmy 339 517 Kč je podle přesvědčení odvolacího soudu za nezákonné trestní stíhání adekvátní satisfakcí.

45. Soud I. stupně nepochybil ani ohledně příslušenství k přiznaným částkám když počátek prodlení stanovil správně v souladu s § 14 a § 15 odst. 1 OdpŠk po uplynutí šestiměsíční lhůty stanovené zákonem pro předběžnému projednání nároku od jeho uplatnění u Ministerstva spravedlnosti jako příslušného orgánu. Výše úroku z prodlení je pak dána § 1970 o. z. a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
46. Odvolací soud tak uzavírá, že odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř., které podle obsahu odvolání (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) uplatnili oba účastníci, naplněny nejsou. Odvolací soud neshledal ani odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. a), b) a f) o. s. ř. namítané žalobce, když žalobce ani nevysvětluje, v čem jejich naplnění spatřuje.
47. Odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku I. do částky 288 001 Kč (287 517 Kč představující náhradu nemajetkové újmy a 484 Kč představující náklady obhajného) s příslušenstvím potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný. Ve výroku II. ho postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 40 002 Kč s příslušenstvím do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak ho ohledně zbývajících částky 556 565,50 Kč s příslušenstvím od 27. 7. 2018 do zaplacení rovněž potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.
48. S ohledem na částečnou změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení a odvolací soud o nich rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř. Žalobce byl úspěšný ohledně částky 617 724 Kč, když z toho částka 608 327,50 Kč byla žalovaným žalobci uhrazena po podání žaloby mimosoudně a v této části tak žalovaný z procesního hlediska zavínil zastavení řízení podle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. a soud dále žalobci přiznal nárok ve výši 9 396 Kč na obhajném (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), dále byl v odvolacím řízení úspěšný ohledně částky 40 002 Kč, celkem tento jeho úspěch činí 657 726 Kč + žalobce byl úspěšný částečně ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy, kdy k tarifní hodnotě 657 726 Kč je třeba připočíst částku 50 000 Kč představující tarifní hodnotu u tohoto nároku podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu, celkem tak byl žalobce úspěšný ohledně částky **707 726 Kč**. Celková tarifní hodnota, která byla předmětem sporu, činí **763 204 Kč** (617 724 Kč jak určil soud I. stupně + 55 478,50 Kč představující zbylou nepřiznanou část obhajného, ohledně něhož byla žaloba zamítnuta + 40 002 Kč představující náklady na znalecký posudek přiznané odvolacím soudem + tarifní hodnota z nemajetkové újmy 50 000 Kč, v níž žalobce uspěl. Žalobcův úspěch tak činí 92,7 % z celkové částky (707 726 Kč : 763 204 Kč), což představuje úspěch žalobce, naopak úspěch žalovaného činí 7,3 %, z procesního hlediska tak žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně v rozsahu 85,4 %. Náklady řízení sestávající z nákladů právního zastoupení představují odměnu za 12 úkonů právní služby po 11 340 Kč, jeden poloviční úkon ve výši 5 670 Kč podle § 7 bod 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 11 odst. 2 advokátního tarifu + náhrada za 13 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je 145 650 Kč + náhrada za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. je 176 236,50 Kč + soudní poplatek z žaloby 4 000 Kč tedy výsledně 180 236,50 Kč, z toho 85,4 % je **153 922 Kč**.
49. V odvolacím řízení žalovaný neuspěl vůbec a žalobce uspěl jen v malé části ohledně nákladů na znalecký posudek. Odvolací soud tak považuje za spravedlivé, aby si náklady odvolacího řízení podle § 142 odst. 2 o. s. ř. nesli účastníci ze svého. Celkové náklady řízení tak ve výši 153 922 Kč jsou splatné k rukám advokáta žalobce podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

50. K odvolací argumentaci žalovaného odvolací soud uvádí, že soud I. stupně postupoval při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka, který v řízení o náhradu majetkové a nemajetkové újmy uplatnil více nároků, z toho, že je nutno vyjít ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků podle § 8 a následujících advokátního tarifu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015). Odvolací soud připouští jistá specifika tohoto postupu, kdy poměr úspěchu a neúspěchu každého účastníka není vyjádřen exaktně tak, jak předpokládá § 142 odst. 2 o. s. ř., kdy by se vycházelo z celkové součtu všech peněžitých plnění v porovnání s tím, v jakém rozsahu každý z účastníků uspěl, a to bez ohledu na to, o jaké nároky jde. Podle přesvědčení odvolacího soudu však tato specifika jsou dostatečně v tomto případě zohledněna tím, že odvolací soud při stanovení tarifní hodnoty nevycházel z původně uplatněné částky 1 553 808 Kč, ale z tarifní hodnoty tak, jak je shora vysvětleno, tedy tarifní hodnoty snížené, a to v rámci přehlednosti jednotnou sazbou pro celé řízení před soudem I. stupně i řízení odvolací, když podle přesvědčení odvolacího soudu takovýto postup zásadu, podle níž účastník, který ve sporu uspěl, má právo na náhradu nákladů řízení vůči účastníku, který ve sporu podlehl, vyjádřenou v § 142 o. s. ř. respektuje nejlépe. Důvody pro postup podle § 150 o. s. ř. odvolací soud neshledal, když tyto nelze spatřovat pouze ve zvlátnostech tohoto řízení, jak žalovaný dovozuje.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 8. 12. 2021

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu